

Erin Watt

Regatul sfărâmat

Al cincilea volum din seria *Familia Royal*

Traducere din engleză de Monica Vlad

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Oana Dușmănescu

Coperta: Faber Studio
Ilustrație și design copertă: Meljean Brook

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Dușa Udrea-Brobonel
Rodica Crețu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WATT, ERIN

Regatul sfărâmat / Erin Watt ; trad. din engleză de Monica Vlad.
- București : Editura Trei, 2019
ISBN 978-606-40-0737-7

I. Vlad, Monica (trad.)

821.111

Titlul original: Cracked Kingdom
Autor: Erin Watt

Copyright © 2018 by Erin Watt

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0737-7

Capitolul 1

Easton

Toată lumea țipă.

Dacă n-aș fi în stare de șoc — ca să nu spun foarte beat —, aș putea să aud strigăte separate, să le leg de anumite voci, să gădesc sensul cuvintelor caustice și ale acuzațiilor furioase care sunt aruncate în stânga și în dreapta.

Însă în momentul de față, totul pare un val nesfârșit de zgomote. O simfonie de ură, îngrijorare și teamă.

- ...vina fiului tău!
- E vina lui pe dracu'!
- ...vă dau în judecată...
- Easton.

Îmi țin capul îngropat în mâini și mă frec la ochi cu palmele bătătorite.

— ...chiar și aici? ...Ar fi trebuit să te scot afară în cătușe, nemernicule... hărțuire...

— ...încearcă numai... nu mi-e frică de tine, Callum Royal. Sunt procuror-șef...

- Procuror-șef adjunct.

— Easton.

Îmi simt ochii uscați și iritați. Sunt sigur că sunt și injectați. Sunt întotdeauna injectați atunci când sunt beat.

— Easton.

Ceva mă izbește peste umăr și o voce se face auzită deasupra celorlalte. Îmi ridic capul brusc și o văd pe sora mea adoptivă privindu-mă cu ochii săi albaștri în care se citește o profundă îngrijorare.

— De trei ore nu te-ai mișcat. Vorbește cu mine, mă imploră Ella încetișor. Vreau să știu că ești bine.

Bine? Cum să fiu bine? Uită-te și tu ce se întâmplă aici, ce mama dracului. Suntem într-o sală de așteptare privată a Spitalului Bayview General — familia Royal nu trebuie să aștepte în sala obișnuită de la urgențe cu restul țăranilor. Avem parte de un tratament special oriunde mergem, chiar și în spitale. Anul trecut, când Reed, fratele meu mai mare, a fost înjunghiat, a fost operat de urgență de parcă ar fi fost însuși președintele țării, ocupând fără doar și poate sala de operații în detrimentul cuiva care avea mai mare nevoie de ea. Însă numele lui Callum Royal înseamnă mult în acest stat. La naiba, în această țară. Toată lumea îl cunoaște pe taică-meu. Tuturor le e frică de el.

— ...acuzatii penale împotriva lui fiu-tău...

— Nenorocita de fiică-ta e vinovată pentru...

— Easton, mă îmboldește Ella din nou.

O ignor. Pentru moment, ea nu există pentru mine. Niciunul dintre ei nu există. Nici Ella. Nici tata. Nici John Wright. Nici măcar fratele meu mai mic, Sawyer, căruia i s-a permis să ni se alăture după ce i-au fost puse vreo

două copci la tâmplă. Un grav accident de circulație, iar Sawyer scapă doar cu o zgârietură.

În timp ce fratele lui geamăn este...

Cum este?

Să fiu al dracu' dacă știi. N-am primit nicio informație nouă despre Sebastian de când am ajuns la spital. Trupul lui însângerat și zdrobit a fost luat repede cu o targă, iar familia a fost exilată în această sală, ca să aștepte vești dacă e viu sau mort.

— Dacă fiul meu nu supraviețuiește, fiică-ta va plăti pentru asta.

— Ești sigur măcar că e fiu-tău?

— Javră nenorocită!

— Ce? Am impresia că toți băieții tăi au nevoie de teste ADN. Hai să facem toate testele acum! La urma urmelor, suntem la spital. Va fi ușor să le ia niște sânge și să confirme care din băieții tăi e un Royal și care este un O'Halloran...

— Tată! TACI DIN GURĂ!

Vocea neliniștită a lui Hartley mă străpunge asemeni unui cuțit. Poate că restul oamenilor nu există pentru mine în acest moment, însă ea există. De trei ore stă într-un colț al încăperii. La fel ca mine, n-a spus niciun cuvânt. Până în clipa asta. Acum e în picioare, cu ochii ei cenușii scânteind de furie, cu vocea ridicată și acuzatoare în timp ce se răstește la taică-său.

Nici măcar nu știi de ce John Wright se află aici. N-o poate suporta pe fiică-sa. A trimis-o pe Hartley la internat. N-a voit s-o lase să se mute înapoi acasă când s-a întors în Bayview. A țipat la ea în noaptea asta, i-a spus că nu face parte din familia sa și a amenințat că o dă afară din casă pe sora ei mai mică.

Însă după ce ambulanțele i-au luat pe Hartley, pe gemeni și pe iubita gemenilor, domnul Wright a fost primul care a plecat spre spital. Poate vrea să se asigure că Hartley nu va spune tuturor cât de nemernic este el.

— De ce ai venit aici? țipă Hartley prin învălmășeala de gânduri din mintea mea. N-am fost rănită în accident! Sunt bine! N-am nevoie de tine aici și nu te vreau aici!

Wright strigă ceva la rândul său, însă nu-i dau atenție. Sunt prea ocupat s-o urmăresc pe Hartley. De când mașina ei s-a ciocnit cu Range Rover-ul gemenilor în fața vilei tatălui ei, ea a insistat întruna că este bine. Nu în fața mea, bineînțeles — în niciun caz, nu s-a uitat la mine nici măcar o dată. N-o învinovățesc.

Eu am făcut asta. În noaptea asta, i-am distrus viața. Faptele mele au determinat-o să se urce în acea mașină, fix în momentul în care frații mei veneau cu viteză în curbă. Dacă n-ar fi fost supărată, poate că i-ar fi văzut mai devreme. Poate Sebastian n-ar fi... mort? Sau o fi viu?

La naiba, de ce nu avem informații noi?

Hartley insistă întruna că nu este rănită, iar paramedicii au fost în mod evident de acord cu ea, pentru că au examinat-o, apoi i-au dat voie să stea în sala de așteptare, însă în acest moment nu arată prea bine. Se clatină ușor pe picioare. Are respirația sacadată. Și e mai lividă decât peretele alb din spatele ei, creând un contrast șocant între piele și părul ei negru ca smoala. Nu văd nici măcar o singură picătură de sânge pe ea, serios. Niciuna. Mă simt ușurat văzând asta, deoarece Sebastian era plin de sânge.

Am o senzație de greață în gâtlee în timp ce scena accidentului mi se tot derulează în minte. Cioburi din

parbrizul spart risipite pe caldarâm. Trupul lui Sebastian. Băltoaca roșie de sânge. Țipetele lui Lauren. Familia Donovan a luat-o deja pe Lauren și a dus-o acasă, slavă Domnului. Fata nu s-a oprit din țipat din secunda în care a ajuns la Bayview General până în secunda în care a plecat de acolo.

— Hartley, se aude vocea joasă a Ellei, și știi că sora mea vitregă a observat paloarea lui Hartley. Vino și așază-te. Nu arăți prea bine. Sawyer, adu-i niște apă lui Hartley.

Fratele meu mai mic dispare fără o vorbă. Parcă e un zombi de când geamănul lui a fost luat de lângă el.

— Sunt bine! strigă Hartley, îndepărtând mâna micuță a Ellei de pe brațul său.

Se întoarce din nou înspre taică-său, clătînându-se încă pe picioare.

— Tu ești motivul pentru care Sebastian Royal e rănit! Lui Wright îi pică fața.

— Cum îndrăznești să insinuezi...

— Să insinuez? îl întrerupe ea furioasă. Nu insinuez nimic! Eu nu fac decât să exprim o stare de fapt! Easton n-ar fi venit acasă la noi în noaptea asta dacă tu n-ai fi amenințat că-mi alungi sora! N-aș fi venit după el dacă el n-ar fi venit la tine!

Asta înseamnă că e vina mea, vreau eu să obiectez, însă sunt prea slăbit și prea al naibii de laș ca s-o fac. Însă e adevărat. Eu sunt motivul pentru care s-au întâmplat toate acestea. Eu am provocat accidentul, nu tatăl lui Hartley.

Hartley se clatină din nou și, de data asta, Ella nu mai ezită — o apucă de braț pe Hartley și o forțează să se așeze pe un scaun.

— Stai jos! îi ordonă Ella.

În tot acest timp, tatăl meu și tatăl lui Hartley se privesc din nou. Nu l-am mai văzut niciodată pe tata atât de șucărit.

— N-o să poți plăti ca să scapi de chestia asta, Royal.

— Fiică-ta conducea mașina, Wright. O să fie norocoasă dacă nu-și va petrece următoarea aniversare la școala de corecție.

— Dacă trebuie să meargă cineva la pușcărie, ăla-i fiu-tău. La naiba, toți fiii tăi ar trebui să fie acolo.

— Să nu îndrăznești să mă ameninți, Wright. Pot să-l conving pe primar să vină aici în cinci minute.

— Pe primar? Crezi că sula aia smiorcăită are curajul să mă concedieze? Am câștigat mai multe procese în districtul ăsta uitat de lume decât orice alt procuror din istoria Bayview-ului. Cetățenii l-ar răstigni, iar tu...

Pentru prima oară în trei ore, îmi regăsesc vocea.

— Hartley, zic cu o voce răgușită.

Domnul Wright se oprește la mijlocul frazei. Se răsuțește pe călcâie ca să mă privească în față, săge-tându-mă cu privirea.

— Tu să nu vorbești cu fiică-mea! Mă auzi, jigodie mică! Să nu care cumva să-i adresezi vreun cuvânt.

Îl ignor. Privirea mea e ațintită asupra chipului palid al lui Hartley.

— Îmi pare rău, îi șoptesc. A fost numai vina mea. Eu am provocat accidentul.

Ea face ochii mari.

— Nu-i adresa niciun cuvânt!

În mod surprinzător, replica asta vine de la tatăl meu, nu de la al ei.

— Callum, zice Ella, părând la fel de surprinsă ca și mine.

— Nu, tună el, cu ochii săi albaștri fixați asupra mea. Niciun cuvânt, Easton. Din chestia asta s-ar putea naște niște acuzații penale. Iar *el* — tata aruncă o privire înspre John Wright de parcă acesta ar fi o manifestare vie a virusului Ebola — este procuror-adjunct. Niciun alt cuvânt despre accident decât în prezența avocaților noștri.

— Tipic pentru cei din familia Royal, zice Wright pe un ton batjocoritor. Mereu vă acoperiți fundurile.

— Fiică-ta a lovit mașina fiilor mei, zice tata printre dinți. Ea e singura vinovată.

Hartley scoate un scâncet. Ella oftează și o mângâie pe umăr.

— Nu ești tu de vină, îi spun lui Hartley, ignorându-i pe toți ceilalți.

E ca și cum am fi singurele persoane din încăpere. Eu și fata aceasta. Prima fată cu care am dorit să-mi petrec timpul fără să vreau să-mi scot hainele de pe mine. O fată pe care o consider prietenă. O fată cu care am vrut să fiu mai mult decât prieten.

Din cauza mea, această fată se confruntă cu mânia tatălui meu. Și este măcinată de vină în legătură cu un accident care nu s-ar fi întâmplat dacă nu eram eu în peisaj. Fratele meu mai mare, Reed, obișnuia să-și spună Distrugătorul. Credea că distrusese viețile tuturor celor pe care-i iubise.

Reed se înșală. Eu sunt cel care strică totul.

— Nu-ți face griji, plecăm, urlă Wright.

Simt că mă încordez în timp ce-l văd că se îndreaptă cu pas apăsător spre locul unde stă Hartley.

Ella o cuprinde de umăr pe Hartley într-un gest protector, însă tata scutură brusc din cap spre ea.

— Lasă-i să plece! se răstește tata. E dreptul ticălosului — ei n-au ce căuta aici cu noi.

Panica mă sufocă. Nu vreau ca Hartley să plece. Și mai ales nu vreau să plece cu taică-său. Cine știe ce o să-i facă.

În mod evident și Hartley e de acord, pentru că se împotrivesc imediat în momentul în care taică-său încearcă s-o înșface. Se agață de brațul Ellei.

— Nu merg nicăieri cu tine!

— N-ai încotro, i-o trânteste el. Sunt încă tutorele tău legal, fie că-ți place, fie că nu.

— *Nu!* tună Hartley. Nu merg!

Capul ei se răsucesc spre tatăl meu.

— Uite ce e, tata e un...

Nu reușește să-și termine fraza din cauză că în secunda următoare se prăbușește în față, izbindu-se de podea. Zgomotul capului ei izbindu-se de gresie o să mă obsedeze până voi muri.

O sută de mâini par să se întindă după ea, însă sunt primul care ajung lângă ea.

— Hartley! strig, trăgând-o de umăr. Hartley!

— N-o mișca! zbiară tata și încearcă să mă îndepărteze.

Mă smulg din strânsoarea lui, însă îi dau drumul fetei. Mă întind pe podea, astfel încât fața mea se află lângă a ei.

— Hartley. Hart. Eu sunt. Deschide ochii. Eu sunt.

Pleoapele nu i se mișcă.

— Pleacă de lângă ea, derbedeule! țipă taică-său.

— Easton.

Este Ella, și vocea ei e plină de groază în timp ce arată într-o parte înspre capul lui Hartley, unde un fir subțire de sânge se prelinge pe podea. Simt că-mi vine să vomit și

nu e numai din cauza alcoolului, care încă îmi clocotește prin vene.

— O, Doamne, răsuflă Ella. Capul. S-a lovit foarte tare la cap.

Îmi înăbuș groaza.

— E în regulă. O să fie bine.

Mă întorc spre tata.

— Cheamă un doctor! E rănită!

Cineva mă înșfacă de umăr.

— Am zis să pleci de lângă fiica mea!

— Tu să pleci de lângă ea! mă răstesc la tatăl lui Hartley.

Brusc, în spatele meu, e agitație. Zgomote de pași. Mai multe strigăte. De data asta, mă las îndepărtat. E ca și cum l-aș vedea din nou pe Sebastian. Hartley e pe o targă, iar doctorii și asistentele își strigă unii altora indicații în timp ce e luată de acolo.

Privesc anesteziat la pragul gol. Împietrit.

Ce s-a întâmplat?

— O, Doamne, zice Ella iarăși.

Picioarele nu-mi mai pot suporta propria greutate. Mă prăbușesc pe cel mai apropiat scaun și răsuflu cu greutate. *Ce s-a întâmplat?*

Hartley a fost rănită în tot acest timp și n-a spus nimic? Sau poate că nu și-a dat seama? Paramedicii nu și-au dat seama, la naiba.

— Au zis că e în regulă, spun eu cu o voce răgușită. Nici măcar n-au internat-o.

— O să fie bine, mă asigură Ella, însă tonul ei nu e foarte convingător.

Amândoi am văzut sângele ăla și hematumul de la tâmplă și gura ei rămasă deschisă.

Of, la naiba. O să mi se facă rău.

O admir pe Ella — ea nu sare într-o parte când mă aplec și vomit pe pantofii ei. Doar mă mângâie pe păr și mi-l îndepărtează de pe frunte.

— Este în regulă, East, șoptește ea. Callum, du-te și adu-i niște apă. Nu știu unde s-a dus Sawyer când l-am trimis să aducă apă. Și tu — presupun că vorbește cu domnul Wright —, cred că e timpul să pleci. Poți aștepta în altă parte vești despre Hartley.

— Bucuros, zice tatăl lui Hartley cu dezgust.

Îmi dau seama de momentul când pleacă, pentru că atmosfera din încăperea se relaxează oarecum.

— O să fie bine, zice Ella din nou. La fel și Sebastian. Toată lumea o să fie bine, East.

În loc să mă liniștesc, vomit din nou.

O aud șoptind cu jumătate de gură:

— Doamne, Reed, nu vrei să ajungi odată aici.

Jocul așteptării reîncepe. Beau apă. Tata și Sawyer stau în tăcere. Ella îl îmbrățișează pe Reed în momentul în care acesta își face apariția, în cele din urmă. A trebuit să conducă tot drumul de la colegiu încoace și pare epuizat. Nu-l învinovățesc — e ora trei dimineața. Suntem cu toții epuizați.

Veștile în legătură cu starea lui Sebastian sunt primele care sosesc. Lovitura la cap este cea mai mare preocupare a noastră. Are și un edem cerebral, însă doctorii nu știu deocamdată cât este de grav.

Fratele meu cel mai mare, Gideon, sosește la scurt timp după Reed, pentru a auzi partea în legătură cu creierul lui Seb. Gid vomită în coșul de gunoi din colțul încăperii, cu toate că, spre deosebire de mine, nu cred că este beat.

Câteva ore mai târziu, un alt doctor apare în pragul ușii. Nu este cel care l-a operat pe Seb și pare extrem de stânjenit în momentul în care aruncă o privire prin încăpere.

Mă ridic clătinându-mă în picioare. Hartley. Chestia asta trebuie să fie despre Hartley.

Capitolul 2

Hartley

Mă trezește o lumină puternică îndreptată spre chipul meu. Clipsec amețită, încercând să descifrez forme propriu-zise printre petele albe pe care le văd în fața ochilor.

— Uite-o. S-a trezit Frumoasa din Pădurea Adormită. Cum te simți?

Lumina se aprinde din nou. Întind mâna pentru a o îndepărta și aproape leșin din cauza durerii care mă copleșește.

— E bine, nu? zice vocea. Hai să-i mai administrăm alte treizeci de miligrame de Toradol, însă asigură-te că nu are hemoragie.

— Da, domnule.

— Perfect.

Cineva izbește două bucăți de metal una de alta, făcându-mă să tresar.

Ce mi s-a întâmplat? De ce am dureri atât de mari, încât mă dor până și dinții? Am avut un accident?

— Stai cuminte.

O mână mă împinge înapoi înspre ceva moale — o saltea.

— Nu te ridică.

Se aude un zumzet mecanic și partea din spate a patului se ridică. Reușesc să-mi dezlipesc una dintre pleoape și, printre gene, văd un cadru de pat, tivul unui halat alb și o altă pată întunecată.

— Ce s-a întâmplat? zic cu o voce răgușită.

— Ai avut un accident de mașină, spune pata întunecată de lângă mine. Când s-a deschis airbagul, ți-a rupt câteva coaste pe partea stângă. Ți-a spart timpanul. Ca urmare a dezechilibrului vestibular, precum și a dispneei — adică a dificultății de respirație —, ai leșinat și te-ai lovit foarte tare la târtăcuță. Ai o contuzie și un traumatism cerebral minor.

— Traumatism cerebral?

Ridic mâna la piept, chircindu-mă de durere în tot acest timp, până când, în cele din urmă, îmi duc palma la inimă. Gâfâi. Doare. Cobor încetisor brațul pe lângă corp.

— Încă bate, dacă asta te întrebi.

Asta e de la vocea inițială. Trebuie să fie doctorul.

— Voi, fetele scunde, trebuie să încercați să stați cât mai departe posibil de volan. Un airbag care se deschide se simte ca și cum ai fi lovit de un camion de-o tonă.

Îmi las pleoapele grele să se închidă din nou și încerc să-mi amintesc, însă în capul meu nu e nimic. E și gol, și plin în același timp.

— Îmi poți spune ce zi e azi?

Ce zi... Le enumăr una câte una în minte. Luni, marți, miercuri, însă niciuna nu pare a fi corectă. Îmi simt gâtlejul ca o rană deschisă, însă nu știu cum un accident ar putea cauza așa ceva.

— De cât timp... sunt... aici? reușesc să întreb.

— Poftim, zice vocea feminină, ducându-mi un pai la gură. E apă.

Apa pare o binecuvântare și înghit cu lăcomie până când paiul îmi este îndepărtat de la gură.

— E destul. Nu vrem să ți se facă rău.

Să mi se facă rău de la apă? Îmi ling buzele, însă nu pot aduna suficientă energie pentru a protesta. Mă prăbușesc înapoi pe perne.

— Ești aici de trei zile. Hai să jucăm un joc, sugerează doctorul. Îmi poți spune ce vârstă ai?

Asta-i o întrebare simplă.

— Paisprezece.

— Hmmm.

El și asistenta schimbă o privire pe care eu n-o pot desluși. Sunt prea mică pentru medicamentele pe care mi le administrează?

— Și numele tău este?

— Da, imediat...

Deschid gura pentru a răspunde, însă mintea mi se blochează. Închid ochii și încerc din nou. Nimic. Un mare nimic. Mă uit panicată la doctor.

— Nu pot...

Înghit în sec și scutur cu putere din cap.

— Este...

— Nu-ți face griji în legătură cu asta.

Zâmbește vag, de parcă nu e cine știe ce mare chestie că nu-mi pot aminti propriul nume.

— Administrează-i încă o doză de morfină și un cocktail Benzo¹ și sună-mă când se trezește.

¹ Benzodiazepină — benzodiazepinele reprezintă o clasă de medicamente psihotrope (psihoactive) în a căror structură chimică este prezent un nu-

— Mă ocup de asta, domnule doctor.

— Dar eu... stați, zic în timp ce pașii acestuia se îndepărtează.

— Sstt. O să fie bine. Corpul tău are nevoie de odihnă, zice asistenta, așezând o mână fermă pe umărul meu.

— Trebuie să știu... trebuie să întreb, mă corectez.

— Nimeni nu pleacă nicăieri. Vom fi cu toții aici când te trezești. Promit.

Din cauză că mă doare prea tare pentru a mai face vreo mișcare, accept să fiu sedată. Are dreptate, îmi dau seama. Doctorul va fi aici, deoarece este un spital și aici lucrează doctori. De ce sunt aici, cum am ajuns să mă accidentez — chestia asta mai poate aștepta. Morfina și cocktailul Benzo — ce-o mai fi și ăsta — sună bine. Voi pune mai multe întrebări data viitoare când mă voi trezi.

Cu toate astea, nu dorm bine. Aud zgomote și voci — tari, joase, neliniștite, furioase. Mă încrunt și încerc să le spun celor îngrijorați că o să fiu în regulă. Aud un nume care se repetă întruna — *Hartley, Hartley, Hartley*.

— O să fie bine? întrebă o voce masculină groasă.

E cel pe care îl aud spunând numele ăla — Hartley. Despre mine e vorba?

Mă aplec înspre vocea aceea, asemeni unei flori care caută soarele.

— Toate semnele conduc înspre asta. Du-te să te culci, băiete. Dacă n-o faci, o să te punem în pat lângă ea.

— Păi, eu chiar sper asta, glumește prima voce.

Doctorul râde.

cleu benzenic fuzionat cu un nucleu de diazepină. Aparțin unei categorii de medicamente cunoscute ca tranchilizante minore (anxiolitice).